

bejde maa den være kort, ligesaa til at gaa ud med. Vilde vi til dagligt Brug gaa med lidt kortere Kjoler end nu, saa kunde vi mulig slippe for det hverken tækkelige eller yndige Syn af uskyldige unge Piger og ærbare Matroner, der i daarligt Føre løfter deres Kjoler og Skørter op, saa man ser dem op til Knæerne og kan studere Mønsteret i Blonderne paa deres Undertøj.

Som Medlem af det hygiejniske Udvalg for Kvindernes Udstilling til Sommer tillader jeg mig at udtale, at skulde nogen til Udstillingen ville lave en Dragt, der tilfredsstillede alle praktiske Fordringer, vilde det sikkert være mange Kvinder kært at se og studere den, og Udstillingen vilde ogsaa paa dette Punkt kunne faa Betydning for os. Udvalget vil gjøre sit bedste for at skaffe Plads, men vi ere nødte til at bede om *Anmeldelserne snarest mulig.*

Charlotte Norrie,
f. Harbou.

Fra Indland og Udland.

Samme Post, som bragte Budskabet om Fru Colletts Død, bragte følgende lille Stykke i *Nylænde*:

En sen, men fornøden Redegørelse.

I den af min Søn, Bureauchef Collett, udgivne Beretning om Festen den 23. Jan. 93, omtales ogsaa den Stilling, jeg skulde have indtaget i den Welhaven—Wergelandske Fejde. Alle Beretninger hentede fra Blade og hvorsomhelst fra er enige om, at jeg med Liv og Sjæl havde sluttet mig til Modstanden, det Wergelandsfiendske Parti, eller som det et Steds hedder „med varmeste Sympathi“ skulde jeg have sluttet mig til dette.

Dette beror paa en fuldstændig Fejltagelse, der vel nærmest er bevirket ved, at jeg senere ægtede et Medlem af Partiet. I Stridens mest brændende Tid sluttede jeg mig som naturligt er til den Sag, som var bleven en Familiesag, og den skaanselløse Maade, hvorpaa Modpartiet førte den, skulde ikke lokke mig over i den anden Lejr. Personlige Grunde skulde heller ikke virke dertil, da jeg den Gang havde liden Berøring med Hovedstaden.

Striden var imidlertid betydelig afdæmpet, da jeg i 1839 forlovede mig med Collett. Han var ikke den Mand, som skulde skræmme fra en saadan Forbindelse. En eneste Gang